

Предложението му за изпращане делегати въ Цариградъ за непосредствени преговори съ турското правителство било възприето съ радостъ отъ събранието. Но все пакъ липсувалъ истински ентузиазъмъ за по-енергично действие, а нѣмало и готовностъ за жертви въ тая срѣда, лишена отъ сцепление и попаднала въ пленъ на егоистични домогвания. „Всѣки гледаше най-напредъ да настани семейството си, та после да се грижи за общественитѣ работи.“ Селимински, твърдъ като всѣкога, не напускалъ идеята, бидейки дълбоко убеденъ въ ползата отъ подобно разрешение на емигрантския въпросъ. Но той ималъ неблагоприятното да се довѣри на нѣкой си игуменъ Никифоръ, родомъ отъ Анхиало, който се завръщалъ въ Цариградъ. Предъ самия Селимински този човѣкъ, който се радвалъ на уважение между колониститѣ, одобрявалъ ужъ проекта му, а въ отсъствието му агитиралъ да се завърнатъ тѣ въ родината си, безъ да искатъ друго отъ Високата порта, освенъ прошка за извършеното до тогава! Открило се, обаче, отпосле, че Никифоръ действувалъ по поръчка отъ цариградския патриархъ, който му обещавалъ да го направи одрински митрополитъ. Единъ знатенъ българинъ отъ Анхиало, преселенъ въ Галацъ, на име Господинъ Православъ, се съгласилъ да жертвува десетъ хиляди гроша и да изпрати отъ българска страна въ Цариградъ зетя си Ставри и самия Селимински, но коварниятъ Никифоръ успѣлъ да разубеди и да отклони този родолюбецъ отъ решението му. „И така се осуети това предначинание, безъ да се възползува народътъ отъ него. Преселенцитѣ както и да е се настаниха, претърпявайки една злополука, а ония, които се завърнаха въ Турция, се разбиха съвършено, страдайки и до день днешенъ“.

Имало, обаче, и друга една инициатива за възвръщането на бѣжанцитѣ. Тя била подѣята отъ букурещката българска колония и особено отъ народнитѣ доброжелатели Василь Неновичъ, Михаилъ Кифаловъ, Анастасъ Кипиловски, Василь Михайловъ и други. Първиятъ отъ тѣхъ, назначенъ отъ властта за представителъ на българитѣ (като добъръ познавачъ на мѣстнитѣ условия и на родината си), поддържалъ енергично идеята за образуване на едно самостоятелно българско княжество въ Добруджа, гдето да бждатъ събрани прѣснатитѣ въ Ромъния и другаде бѣжанци и поставени подъ нѣкакво привилегировано българско управление — съ народни права и